

INSTYGATORSKI (3) *ai*

Zawsze -ti-.

a pochylone, o jasne.

sg m N instygatorski (1). ◇ pl G instygatorskich (1). ◇ I m instygatorskiemi (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Przymiotnik od „instygator” ‘oskarżyciel publiczny’; odnoszący się do instygatora (3) : Artykułów
Reyeftr Infīgatorfkich y formá pozywác [!] tákich. SarnStat 141, 449.*

Wyrażenie: »urząd instygatorski« (1): INSTIGATOR. Vrząd Infīgatorfki. SarnStat 140.

WG